

Anonymizovaná verze

C-798/23 - 1

Věc C-798/23 [Abbottly] ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

21. prosince 2023

Předkládající soud:

Supreme Court (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

21. prosince 2023

Navrhovatel:

Minister for Justice

Odpůrce

SH

SUPREME COURT (Nejvyšší soud)

S:AP:IE:2022:000116

[*omissis*][Členové senátu rozhodující ve věci]

[*omissis*]

[Vnitrostátní spisové značky a název]

USNESENÍ ZE DNE 21. prosince 2023

**O POLOŽENÍ PŘEDBĚŽNÉ OTÁZKY SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ
UNIE DLE ČLÁNKU 267 SMLOUVY**

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

Odvolání podané navrhovatelem dne 4. listopadu 2022 proti rozsudku a usnesení High Court (Vrchní soud, Irsko) ([*omissis*][jméno soudce Vrchního soudu]) vydanému dne 27. července 2022, kterým bylo zamítnuto předání odpůrce do Lotyšské republiky v souvislosti s příslušným zatýkacím rozkazem ze dne 26. února 2021, a pro vydání usnesení o zrušení uvedeného rozsudku a usnesení z důvodů a v souladu s body uvedenými v uvedeném odvolání, které bylo předloženo tomuto soudu k projednání dne 11. května 2023

Na základě toho a po přečtení rozhodnutí tohoto soudu ze dne 19. ledna 2023, kterým bylo povoleno podat odvolání proti tomuto usnesení, a po přečtení uvedeného odvolání proti danému usnesení [*omissis*]

BYLO ROZHODNUTO, že věc bude předložena k rozhodnutí

a [*omissis*] zařazena k vynesení rozsudku dne 14. prosince 2023 [*omissis*]

a vzhledem k tomu, že je zjevné, že skutkový stav a řízení se shodují s tím, co je uvedeno a zahrnuto v příloženém předkládacím usnesení

a vzhledem k tomu, že má dále tento soud za zjevné, že řešení otázek sporných mezi účastníky řízení v rámci této žaloby vyvolává otázky týkající se správného výkladu a rozsahu pojmu „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ v článku 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV

SOUD SE ROZHODL POLOŽIT Soudnímu dvoru Evropské unie na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie následující předběžné otázky uvedené v předkládacím usnesení:

1. Pokud se žádá o předání vyžádané osoby za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého této osobě v důsledku porušení podmínek trestu policejního dohledu, který jí byl dříve uložen, za okolností, kdy soud, který tento trest odnětí svobody uložil, měl možnost uvážení, zda trest odnětí svobody uloží (avšak bez možnosti uvážení, pokud jde o délku trestu, pokud by byl uložen), je řízení o uložení tohoto trestu odnětí svobody součástí „soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ pro účely čl. 4a odst. 1) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV?
2. Bylo rozhodnutí o přeměně trestu policejního dohledu na trest odnětí svobody za okolností uvedených v bodě 1) takové, jehož cílem či důsledkem byla změna povahy nebo výše trestu dříve uloženého vyžádané osobě, a zejména trestu policejního dohledu, který byl součástí jejího předchozího trestu, tak, že se na něj vztahuje výjimka uvedená v bodě 77 rozhodnutí ve věci *Ardic*?

A ROZHODL, že se přerušuje toto řízení o odvolání, dokud Soudní dvůr Evropské unie nerozhodne o těchto předběžných otázkách [*omissis*].

[omissis][Jméno]

NÁMĚSTEK VEDOUCÍHO SOUDNÍ KANCELÁŘE

[omissis][Jméno]

PŘEDSEDA SOUDU

Vyhotoveno dne 21. prosince 2023

AN CHUIRT UACHTARACH

THE SUPREME COURT (Nejvyšší soud)

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[omissis][Soudci jednající v tomto senátě]

[omissis]

[omissis][opakuje strany]

Předkládající rozhodnutí soudu ze dne 14. prosince 2023

Úvod

- 1 Nejvyšší soud se rozhodl předložit Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie dvě otázky týkající se významu a rozsahu pojmu „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“ uvedeného v článku 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV (dále jen „rámcové rozhodnutí“). Tento aspekt článku 4a je předmětem rozsáhlé judikatury SDEU, včetně nedávného rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-514/21 a C-515/21, ECLI:EU:C:2023:235 (dále jen „LU“).

Skutkový stav

- 2 SH (dále jen „odpůrce“) byl v roce 2014 odsouzen okresním soudem ve Valmiera a okresním soudem v Jēkabpils za dva trestné činy, v obou případech k trestu odnětí svobody a po určitou dobu k „*policejnímu dohledu*“. Dne 27. října 2015

byly tyto tresty sloučeny, což vedlo k uložení souhrnného trestu odnětí svobody v délce čtyř let a devíti měsíců a k nařízení policejního dohledu na dobu tří let.

- 3 Policejní dohled „*je další trest, který může soud uložit jako povinné opatření za účelem dohledu nad chováním osoby propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody, aby se tato osoba podrobila omezením stanoveným policejním orgánem*“ (článek 45 lotyšského trestního zákona). Doba policejního dohledu začíná běžet po skončení výkonu trestu odnětí svobody.
- 4 Během pobytu ve vězení byl SH ústně i písemně vyrozuměn, že v rámci policejního dohledu je povinen se dostavit na policejní stanici v Jēkabpils (kde měl bydliště) do tří pracovních dnů po propuštění z vězení (které bylo naplánováno na 22. srpna 2019). Byl rovněž upozorněn, že nedostavení se na příslušnou policejní stanici může vést k uložení správního trestu podle článku 177 lotyšského zákona o správních přestupcích. Podepsal písemné potvrzení, že tomu porozuměl.
- 5 SH byl řádně propuštěn z vězení, avšak se nedostavil na policejní stanici v Jēkabpils. V důsledku toho byl dne 11. května 2020 a také dne 27. května 2020 uznán vinným okresním soudem v Zemgale ze spáchání „správního deliktu“ podle článku 177, v důsledku čehož mu byly uloženy pokuty ve výši 30 eur a 40 eur.
- 6 Lotyšské právo stanoví, že pokud osoba podléhající policejnímu dohledu porušuje jeho podmínky ve zlé víře, může soud „*nahradit podmínky dalšího trestu, který nebyl vykonán, trestem odnětí svobody, přičemž dva dny policejního dohledu se počítají jako jeden den odnětí svobody*“. Porušení podmínek ve zlé víře se má za prokázané, pokud byla osoba dvakrát odsouzena za takové porušení v průběhu jednoho roku (čl. 45 odst. 5 a 6 lotyšského trestního zákona). Vydání takového rozhodnutí není povinné, a to ani v případě, kdy je porušení ve zlé víře prokázano:

„*V případě relevantních okolností (pokud existují okolnosti odůvodňující nevykonání trestu odsouzeným) má soud možnost návrh zamítnout*“.

(Viz dopis okresního soudu v Zemgale ze dne 17. března 2022).
- 7 V červnu 2020 podal odbor veřejného pořádku policie v Jēkabpils u okresního soudu v Zemgale žádost o přeměnu zbývající doby policejního dohledu SH na „*trest odnětí svobody*“. Dne 25. června 2020 bylo doporučenou poštou zasláno předvolání k soudu do místa oznámeného pobytu SH v Jēkabpils. Toto předvolání nebylo vyzvednuto a bylo vráceno dne 31. července 2020.
- 8 Dne 19. srpna 2020 se u okresního soudu v Zemgale konalo jednání. SH nebyl přítomen a jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. Uvedeného dne vydal soud písemné rozhodnutí, kterým nařídil přeměnu zbývající doby policejního dohledu – dva roky a dva dny – na trest odnětí svobody v trvání jednoho roku a jednoho dne, a to souladu s poměrem 2:1 stanoveném v čl. 45 odst. 5 trestního zákona.

- 9 Vyhotovení soudního rozhodnutí bylo zasláno SH, ale vrátilo se nevyzvednuté. Proti rozhodnutí okresního soudu v Zemgale mohl SH podat odvolání, avšak žádné takové odvolání nepodal.
- 10 Dne 26. února 2021 byl na SH vydán evropský zatýkací rozkaz (EZR) za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého okresním soudem v Zemgale dne 19. srpna 2020.

Stanoviska účastníků řízení

- 11 Hlavním argumentem Minister for Justice and Equality (ministr spravedlnosti a rovnosti) (dále jen „ministr“) bylo, že článek 4a/s. 45 zákona o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003 (dále jen „zákon z roku 2003“), kterým byla provedena ustanovení článku 4a do irského práva, stanoví, že předání lze odmítnout pouze tehdy, pokud se „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“ konalo v nepřítomnosti vyžádané osoby a podmínky článku 4a nebyly jinak splněny. Namítal, že v projednávané věci se nejednalo o žádné „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, které se konalo v nepřítomnosti SH, protože jednání před okresním soudem v Zemgale dne 19. srpna 2020 nebylo „*soudním jednáním, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“ ve smyslu článku 4a. Zdůraznil, že pokud řízení nebo jednání není „*soudním jednáním, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, potom se článek 4a/s. 45 nepoužije a nemůže sloužit jako základ pro odmítnutí předání.
- 12 Není sporu o tom, že SH nebyl přítomen, resp. nebyl zastoupen na jednání dne 19. srpna 2020, avšak otázka se týká toho, zda jednání, které se konalo v tento den, představuje „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“. Ministr odkázal na rozhodnutí C-571/17 PPU ve věci *Ardic*, ECLI:EU:C:2017:1026 (dále jen „*Ardic*“) a na následné rozhodnutí ve věci *LU*, přičemž na základě těchto rozhodnutí ministr tvrdil, že rozhodnutí týkající se výkonu nebo uplatnění dříve uloženého trestu odnětí svobody nepředstavuje „*rozhodnutí*“ ve smyslu článku 4a, vyjma omezených případů, a že skutečnost, že takové rozhodnutí bylo přijato v nepřítomnosti, není důvodem pro odmítnutí, a dále že odmítnutí z těchto důvodů je vyloučeno.
- 13 Ve prospěch odpůrce byla vznesena řada připomínek. Odpůrce zejména poukázal na rozsudek ve věci *Ardic* a závěry v bodě 77, podle něhož se pojem „*rozhodnutí*“ nevztahuje na rozhodnutí o výkonu nebo uplatnění původně uloženého trestu odnětí svobody, ledaže cílem či důsledkem tohoto rozhodnutí je změna povahy nebo výše uvedeného trestu a orgán, který jej vydal, měl v tomto ohledu prostor pro uvážení. Tvrdil, že jednání, na kterém se mění rozhodnutí o dohledu na trest odnětí svobody, zahrnuje něco víc než rozhodnutí týkající se výkonu nebo uplatnění dříve uloženého trestu, jako je rozhodnutí o aktivaci podmíněného trestu nebo zrušení podmíněného propuštění. Odpůrce namítal, že takové jednání spíše mění povahu nebo výši dříve uloženého trestu. Tvrdil, že jednání u okresního soudu v Zemgale nebylo „*rovnocenné jednání o výkonu podmíněného trestu*“.

Skutečnost, že při výpočtu doby odnětí svobody odpůrce byl použit matematický vzorec, nic nemění na tom, že podle jeho tvrzení se ve skutečnosti jednalo o soudní řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí ve smyslu článku 4a rámcového rozhodnutí. V podstatě tvrdí, že rozhodnutí mělo za cíl či jeho důsledkem bylo změnit dříve uložený trest a bylo rozhodnutím na základě uvážení, a proto spadalo do působnosti článku 4a.

- 14 Odpůrce dále poukázal na to, že rozhodnutí ve věci *LU* uplatnilo zásady uvedené ve věci *Ardic* s cílem rozšířit ochranu spravedlivého procesu vyplývající z článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie a článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“) na jednání o spouštěcích trestných činech v nepřítomnosti pachatele, která mají za následek zrušení podmíněného trestu v samostatném řízení. Tvrdil, že odmítnutí jeho předání nevyžadovalo žádné rozšíření nebo změnu autonomního pojmu „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ v unijním právu. Tvrdil, že mu nebyl uložen příslušný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem. Naopak mu „bylo nařízeno podrobit se policejnímu dohledu, jehož nesplnění je sankcionováno pokutou“. Na jednání v jeho nepřítomnosti před okresním soudem v Zemgale došlo ke přeměně povahy trestu na trest odnětí svobody. Tvrdil tak, že rozhodnutí ve věci *LU* poskytuje další důvod pro odmítnutí jeho předání podle článku 4a a článku 45 zákona z roku 2003.
- 15 Ministr posoudil rozhodnutí SDEU ve věci *LU* a tvrdil, že závěry v této věci nejsou pro skutkové okolnosti projednávané věci relevantní. Namítal, že správní řízení, které vedlo k uložení pokut odpůrci, nelze ztotožňovat s řízením vedoucím k odsouzení v trestním řízení, o jaké se jednalo ve věci *LU*. S odvoláním na rozsudky ve věcech *Ardic* a *LU* proto namítal, že pro účely článku 4a „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ nezahrnuje rozhodnutí týkající se výhradně výkonu nebo uplatnění trestu odnětí svobody pravomocně uloženého na konci trestního řízení, s jedinou výjimkou, a to v případě, že je „jím dotčeno rozhodnutí o vině nebo je jeho cílem či důsledkem změnit povahu nebo výši tohoto trestu a orgán, který jej vydal, měl v tomto ohledu prostor pro uvážení“ (viz rozhodnutí ve věci *LU*, bod 53). Namítal, že diskreční pravomoc při rozhodování o zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu nelze ztotožňovat s diskreční pravomocí ohledně „povahy nebo výše tohoto trestu“. Zdůraznil, že pokud lotyšský soud měl diskreční pravomoc, jednalo se o omezenou diskreční pravomoc, která nezahrnovala uvážení o povaze nebo výši trestu. Poukázal na to, že pokud lotyšský soud využil své diskreční pravomoci k zrušení dohledu, jeho možnosti, pokud jde o povahu a výši trestu, který má být uložen, byly striktně právem omezeny, a jako takové není pravdivé tvrzení, že soud měl možnost uvážení ohledně povahy a výše trestu. V souladu s tím ministr tvrdil, že jednání dne 19. srpna 2020 nebylo „soudním jednáním, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu článku 4a a článku 45; proto se článek 45 neuplatnil a nebylo přípustné odmítnout předání na základě tohoto článku.

Úvahy

- 16 Tento soud si je velmi dobře vědom rozhodnutí SDEU ve věcech *Ardic* a *LU*. V rozsudku tohoto soudu se odkazuje na zásady uvedené v bodech 70 až 72 rozhodnutí ve věci *Ardic* a zopakované v novějším rozhodnutí ve věci *LU* v bodech 46 až 47, v nichž SDEU uvedl následující připomínky:

„46. Na prvním místě je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivního systému předávání osob odsouzených za porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Evropské unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [...]

47. Za tímto účelem z tohoto rámcového rozhodnutí a zejména z jeho čl. 1 odst. 2 vyplývá, že výkon evropského zatýkacího rozkazu představuje zásadu, zatímco odmítnutí jeho výkonu je pojmáno jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 68 a citovaná judikatura).“

- 17 Tento soud se přiklání k názoru, že řízení v Lotyšsku se podobá přeměně podmíněného trestu, které, jak je upřesněno ve věci *Ardic*, samo o sobě nespadá do působnosti článku 4a. Donucovací povahu policejního dohledu lze přirovnat k podmínkám, které bývají pravidelně ukládány v souvislosti s podmíněným trestem. Určitou pomoc v tomto ohledu představuje rozhodnutí SDEU ve věci *Ardic*. V bodech 75 a 76 tohoto rozsudku SDEU uvádí, že ačkoli se tedy „článek 6 EÚLP v plném rozsahu“ vztahuje na soudní rozhodnutí, kterým je osoba pravomocně odsouzena, včetně části o uložení trestu odnětí svobody, v bodě 75 bylo konstatováno, že z judikatury ESLP zřetelně vyplývá, že se toto ustanovení nevztahuje na otázky týkající se způsobů výkonu trestu odnětí svobody či jeho uplatnění. SDEU dále v bodě 76 poukázal na to, že situace bude odlišná pouze v případě, kdy „v návaznosti na rozhodnutí o vině dotčené osoby, kterým byla odsouzena k trestu odnětí svobody, je novým soudním rozhodnutím změněna povaha či výše původně uloženého trestu, k čemuž dochází, je-li trest odnětí svobody nahrazen vyhoštěním“, přičemž v tomto bodě byly uvedeny dva příklady, jednak situace, kdy byl trest odnětí svobody nahrazen vyhoštěním, a v tomto ohledu byla citována španělská věc, a jednak situace, kdy se prodlouží doba trvání dříve uložené vazby, a v této souvislosti byla citována věc ze Spojeného království. Proto [SDEU] dospěl v bodě 77 k závěru, že se pojem „rozhodnutí“ uvedený v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí „nevztahuje na rozhodnutí o výkonu či uplatnění původně uloženého trestu odnětí svobody“, ledaže cílem či důsledkem tohoto rozhodnutí je změnit povahu nebo výši uvedeného trestu a orgán, který jej vydal, měl v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení. Je tedy třeba si položit otázku, zda předmětné rozhodnutí mělo či nemělo vliv na povahu nebo výši trestu odnětí svobody uloženého pravomocným odsuzujícím rozhodnutím ve vztahu k dotčené osobě. SDEU dále v bodě 79 poznamenal, že

v tomto případě řízení, v nichž byla vydána uvedená rozhodnutí o odvolání, totiž nepředstavoval meritorní přezkum, nýbrž se týkala pouze důsledků nedodržení těchto podmínek ze strany odsouzeného. [SDEU] dále v bodě 81 dospěl k následujícímu závěru:

„[...] rozhodnutí o odvolání odkladu [...] tedy mají za následek pouze to, že dotčená osoba musí maximálně vykonat zbytek trestu, který jí byl původně uložen. Je-li jako ve věci v původním řízení odklad odvolán v celém rozsahu, odsouzení znovu vyvolává všechny účinky a určení výše zbývajících trestu je čistě otázkou vyčíslení dní strávených ve výkonu trestu, které jsou poté jednoduše odečteny z celkové délky trestu uloženého pravomocným odsuzujícím rozsudkem.“

- 18 Z informací poskytnutých lotyšskými orgány v této věci vyplývá, že doba tříletého policejního dohledu začala běžet v okamžiku, kdy byl ukončen výkon trestu odnětí svobody v délce čtyř let a devíti měsíců. Poté se v případě porušení použije aritmetický výpočet pro určení doby odnětí svobody, které může vyplývat z porušení policejního dohledu. Zdá se, řečeno slovy SDEU, že nebylo vydáno žádné nové soudní rozhodnutí týkající se výše trestu, který má být vykonán, neboť o dotčené maximální délce již bylo rozhodnuto rozsudkem v roce 2015 a skutečná délka dodatečného odnětí svobody je určena konverzním vzorcem stanoveným lotyšským právem. Povaha ani výše trestu se nemění, s výjimkou stanovenou ustanoveními lotyšského práva, jak bylo popsáno výše. Nejsou stanoveny žádné další podmínky a k době, která již byla stanovena v původním soudním rozhodnutí z roku 2015, se nepřipočítává žádná dodatečná doba. Lotyšské právo stanoví maximální dobu, na kterou lze uložit policejní dohled, a to s ohledem na trestný čin a délku původně uloženého trestu odnětí svobody.
- 19 Jedinou otázkou, o níž měl okresní soud v Zemgale rozhodnout, bylo, zda uložit dodatečný trest, jehož délka byla stanovena zákonem. Tento soud měl proto předběžně za to, že by předání nemělo být odmítnuto z toho důvodu, že trest uložený dne 19. srpna 2020 nebyl novým trestem, a to za okolností, kdy podmínky a parametry trestu odnětí svobody uloženého v důsledku porušení byly jasné a zjištělné a nezahrnovaly nové rozhodnutí nebo změnu, pokud jde o povahu nebo výši původního trestu. Nicméně tato otázka není zcela bez pochybností. Rozhodnutí v této věci se liší od rozsudku ve věci *Ardic*. Ačkoli možnost dalšího trestu odnětí svobody byla neodmyslitelně spjata s trestem uloženým v roce 2015, rozhodnutí vydané okresním soudem v Zemgale neukládalo odpůrci pouze povinnost „vykonat část, resp. celý trest odnětí svobody, který mu byl původně uložen“. Původně uložený trest odnětí svobody odpůrce vykonal a trest, který mu uložil okresní soud v Zemgale, se zjevně týkal změny povahy nebo výše dříve uloženého trestu přeměnou trestu policejního dohledu na (další) trest odnětí svobody. Kromě toho měl okresní soud v Zemgale možnost uvážení, zda odpůrci takový trest uloží (nikoli však, pokud jde o délku takového trestu). Za těchto okolností nemůže předkládající soud dospět k závěru, že nastolená otázka týkající se výkladu a uplatnění článku 4a je za okolností tohoto odvolání natolik zřejmá, že neponechává prostor pro žádné rozumné pochybnosti. V souladu s tím je

povinností tohoto soudu požádat Soudní dvůr o vodítko v souladu s rozsudkem ve věci C-561/19, *Conorzio Italian Management* (ECL1:EU:C:2021:799), a proto se předkládající soud domnívá, že je vhodné předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU.

Otázky předložené k rozhodnutí o předběžné otázce [opakuje otázky uvedené ve výše uvedeném usnesení].

[Omissis]

PRACOVNÍ DOKUMENT